

Ser català és un sentiment

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 20 de juliol de 2020

M'he creat molts enemics en els darrers temps per dir una veritat com una casa de pagès: Ser català és un sentiment, és estimar la terra i lluitar per defensar la seva llengua i cultura, així com pel benestar de la gent que viu al nostre país. I aquesta definició no parla de lloc de naixement, sinó de sentiments. Prego que es tingui en compte en llegir el final del meu escrit.

Quan sentim la nefasta pregunta que fan servir els espanyols "Qué pone en tu DNI?" per dictar sentència i donar per acabada la discussió, és quan molts afirmem que som catalans per convicció i espanyols per imposició. I que ningú ens podrà prendre mai ni els sentiments, ni les legítimes ganes de lluitar per aconseguir que la nostra nació deixi de ser una colònia espanyola, menystinguda i espoliada sistemàticament, per esdevenir un estat fet entre tots i per a tots.

Quan això que els independentistes reclamem té tota la lògica del món, sembla difícil d'entendre com, a casa nostra, pot haver-hi encara gent que no ho comparteixi. Sembla difícil d'entendre que hi hagi encara tanta gent amb una síndrome d'Estocolm tan evident. Sembla difícil d'entendre com poden sacrificar el bé dels seus fills i nets per tal de seguir lligats a un estat (que no nació) que ens va prendre per la força de les armes i que MAI ens ha volgut per a res més que perquè nosaltres treballem i ells gaudeixin del fruit del nostre esforç, sense més drets que les engrunes que l'amo estat tingui a bé donar-nos.

Però malauradament, encara que sembla difícil d'entendre, això passa a casa nostra. I tot ve per la ment brillant d'un dictador amb una sola gònada i veu atiplada, que va donar un cop d'estat, es va carregar la democràcia de la República Espanyola, va fer una guerra fratricida i ens va sumir en

quaranta anys de dictadura sense disfresses i quaranta més d'una pseudodemocràcia que encara dura i on els seus principis semblen gravats a foc en el cor de la majoria d'espanyols i de massa (encara que minoria) gent que viu a Catalunya.

El dictador, com tots els que el varen precedir, sabia que som una terra ferma, decidida, resistent, valenta i que mai es rendeix. També, com els seus predecessors, ens va bombardejar tant com va poder. I també, com els seus predecessors, sabia que calia bombardejar-nos cada cinquanta anys per tal de mantenir-nos a ratlla. Però es va adonar que, després d'una guerra que ho va arrasar tot, només deixant prosperar el motor (Catalunya), Espanya podria sortir de la misèria.

Però com dominar Catalunya sense arrasar-la? Espanyolitzant-la.

Mes, vet-ho aquí que, per més que prohibís qualsevol rastre de catalanitat, per més que a l'església, a les escoles, als mitjans de comunicació, a les institucions, als tribunals, a les comissaries, als comerços, als bars o al carrer el català estigués prohibit, dins les indústries i en les quatre parets de les llars, el català continuava sent la llengua dominant.

Com evitar-ho? I va trobar una brillant solució de la qual encara en patim les conseqüències: Enviar onades migratòries de gent d'arreu d'Espanya cap a Catalunya. D'aquesta manera, a les fàbriques es parlaria castellà, ja que els nous treballadors no entendrien el català i, com la producció no es podria aturar per fer entendre el que es demanava, tothom acabaria parlant castellà. I el mestissatge faria la resta, que els catalans i catalanes no fem lleigs a ningú. I així va ser.

Avui viuen a casa nostra aquells espanyols que varen venir els anys 50, 60 i 70. S'han casat i han format les seves famílies aquí. Però molts d'aquells treballadors no només no saben parlar català després de tants anys, sinó que t'exigeixen que

els parlis “en cristiano”. Molts d’aquells treballadors, en lloc d’estar agraïts a la terra que els va acollir i els va donar l’oportunitat de tenir una vida digna, ens odien (però no se’n van, curios) i insisteixen a colonitzar-nos. Celebren les seves festes, però mai els veuràs ballant una sardana. Fan les seves romeries, però no els veuràs mai pujar a Montserrat. Perquè ells se senten espanyols, “fills de l’amo”, que han de sotmetre, de mantenir a ratlla, els esclaus de la colònia. I passen aquest sentiment de rebuig a tot allò que fa olor de català, aquest odi als rebels “catalufos”, aquesta catalanofòbia, de pares a fills.

Per contra, molts estan agraïts al nostre país, s’han integrat i estimen i defensen Catalunya perquè la senten seva. Aquesta gent són els nostres germans i tan catalans com un independentista nascut a la Garrotxa que té vuit cognoms catalans, perquè comparteixen el mateix sentiment.

És per això que podríem dividir la gent que viu a casa nostra en 3 grups:

- **Els catalans**: Gent que s’estima i defensa Catalunya, independentment del seu lloc de naixement.
- **Els botiflers**: Gent nascuda a Catalunya que prefereix seguir sent una colònia maltractada abans de ser un país lliure, just i pròsper.
- **Els colons**: Gent nascuda fora de Catalunya que vol imposar-nos sa llengua i costums, i lluita, més o menys activament, per tal que Catalunya mai sigui independent.

Aquesta manera de “repartir” la gent que viu a Catalunya no agrada als contraris a la independència i fa que t’insultin, et diguin nazi, xenòfoba, hiperventilada (paraula de moda) i mil floretes més. **Però potser no els agrada perquè els defineix, i ells mateixos veuen l’absurd de la seva actitud.**